Ч. 198 Середа 3 (15) вересня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостwах на провинциї

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Заведене земств в полудневo західній Росиї. — Росийска праса о побутї царя у Варшаві і о наслідках гостини Фора. — Положене Анґлійців в Индиях. — Сиямский король в Парижи.)

Петербурскі дневники доносять, що міністерство внутрішних справ, супротив наміреного введеня земств в полудневo-західній Росиї, зажадало від місцевих маршалків шляхти подрібних вістий о маєтковім станї. Рівночасно впевняють „Петерб. Ведомості“, що проєкт земств для ґуберний царства буде остаточно виготовлений тої зими. Першою, що дістане земство, буде ґубернія архангельска, відтак київска, подільска, волиньска та курляндска, естляндска і інфлянтска.

Росийска праса все ще розписує ся о побутї царскої пари у Варшаві і о наслідках гостини президента Фора в Петербурзї. Особливо дві часописи „Петерб. Ведомості“ і „Нов. Время“ старають ся остудити надто горячі мрії француські. „Пет. Вед.“ не перечать вправдї, що істнує подвійний союз, але приписують єму виключно немов би міжнародне пятно, що має на меті передовсїм европейский мир по гадцї висказаних попередно нїмецким цїсарем основ. Отже доказують, що Французи на союзї з Росиєю нїчого не зискали у власних, окремих справах. — „Нов. Время“ знов каже: „Ми пересьвідчені, що остаточним висліДкам кронштадских тоастів, бодай в найблизшій будучности, буде згідне поступоване обох союзів для забезпеченя народам мира і спокою, а то згідне дїлане буде передовсїм стреміти до приспішеня мирного договору між Грециєю а Туреччиною. Оба союзи мають перед собою високу задачу спільно на континентї полагодити і усунути з полїтичного виднокруга пекучу квестию всхідну, хоч би навіть Анґлія намагала ся держати ся з далека від европейского концерту“. О всїх инших намірах француско-росийского союза мовчить „Нов. Время“, з чого нїмецкі дневники дуже радують ся і пишуть, що у Франциї не можуть навіть думати, аби Росия допомогла їй до побіди над Нїмеччиною.

З поля борби на північно-західній граници Индий доносять, що всї дороги ведучі на Памір, до Афґаністану і Белюджистану незвичайно важні зі становища торговельного і стратеґічного суть вже в руках ворохобників. Анґлія находить ся перед дуже поважною ситуациєю. Всї войскові круги в Индиях дуже подразнені. Двірцї всїх зелїзничих шляхів, ведучих на північ краю переповнені поїздами везучими войско. Анґлійске правительство рішило ся доконче втихомирити ворохобню і тому стягнуло вже пяту часть всїх войск в Индиях та вислало напротив ворохобників.

Король Сияму, що був в послїдних днях на виставі в Бруксели, приїхав в суботу по полудни з трема синами до Парижа. На двірци повитав єго президент Фор та всї міністри з виїмкою міністра війни ґенерала Більльота. Король повитав ся з президентом устиснувши єму руку, відтак оба розмавляли по анґлійски. Фор відвіз короля разом з цїлою єго дружиною до готелю „Ґраммон“, відтак попращав єго і повернув до елїзийскої палати. О 5-ій по полудни зложив король візиту президентови Форови в палатї елїзийскій, а відтак відвідав президентів палати послів і сенату.

Новинки.

Львів дня 14-го вересня 1897.

— **Іменованя.** Є. Вел. Цїсар іменував в окрузї висшого суду краевого у Львові: радниками двору і президентами судів окружних: Вікт. Рамского для Бережан, дра Мих. Стефка з Сянока для Тернополя, Фридр. Кунцека зі Львова для Коломиї; — радниками апеляцийними: президентів окружних судів Лукиліяна Криницкого з Тернополя і Модеста Пясецкого з Коломиї з титулом радників двора, радника Ісидора Винницкого з Черновець і Авг. Шмідта з Золочева; — президентами судів окружних: радника дра Адольфа Саганека для Самбора, Альфр. Посоховского для Сянока, прокуратора Альфр. Гінцого для Стрия і Стан. Пшилуского для Золочева; віцепрезидентами: Жигм. Жминковского для Львова, Фридр. Кунена для Черновець, Едм. Кольба для Коломиї, Юл. Неґруша для Сучави, Меч. Ляхавца для Тернополя і Йос. Гельденбурґа для Бережан. — II. Міністер судівництва іменував радниками суду краевого: Людв. Брожиньского для Стрия, Кар Чернецкого для Бережан, Кар. Немепа для Тернополя, Ем. Волошиньского для Коломиї, Юр. Ісеческуля для Сучави, Ап. Серафиньского для Станиславова, Як. Цетнарского для Львова, Бойом. Жарского для Стрия, Стап. Темпля для Стрия, Евг. Абрагамовича для Стрия, Володим. Глиньского для Коломиї і Зах. Богосевича для Черновець.

— **Стан здоровля Є. Ем. Кардинала Сембратовича** по довершеній в суботу операциї, треває все добрий. Вчерашний бюлетин звучить: „Хорий перевів ніч по операциї спокійно. Нинї рано теплота правильна 36·7° Ц. Загальний стан

4)

НЕКУПНЕ.

(Оповідане з росийского — П. Н. Полевого).

(Дальше).

Семен Силич зірвав ся з свого місця, затупотів ногами, затряс ся, поблїд, кричав, кидав ся, переконував, грозив — навіть просив. І пересьвідчив ся, що нїчим не може зломити сина.

Три місяцї зряду, Гвоздилин майже кождого дня запускав ся в спір з Іваном Семеновичем, доказував єму, що іти на службу при єго богатстві — непристойть, нема розумної причини. Ще й без войскової служби можна приносити користь, при їх капіталї“. Але він зі страхом почув від сина то, що колись по крадеми перечитав в єго записках:

— Для мене богатство тягар! На що оно! Віддайте хоч завтра мою часть братам — я слова не скажу.... Лишіть менї тільки свободу, а дїло, що менї подобає ся, я сам зумію винайти.

Гвоздилин, глубоко окорблений упором сина, махнув вкінци рукою; але всеж таки він думав, що Іван Семенович відложить виповнене свого наміру. Однако єго припущеня не оправдали ся: син явив ся в міскій управі в справі военної повинности, витягнув свій нумер, здав ся до войскової служби і вскорі потім назначено єго рядовим до Н—ского драґуньского полку.

Отець, дізнавшись о тім, занедужав і не виходив цїлих три днї з кабінету і нїкого не приймав. По двох тижнях, він холодно розпращав ся з сином і навіть не поїхав провести єго на зелїзницю.

IV.

На другий день по відвідинах Холщева, в день ювілею 25-лїтної добродїйної дїяльности Гвоздилина, по всяких торжественних поздоровленях і приймах в сали Гвоздилиньского приютулку і шпитали, по ситнім сніданю, що варта було добрих три обіди, з безконечними тоастами, промовами і навіть стихами з нагоди торжества — стали під вечер з'їздити ся гості, запрошені Гвоздилиним на баль і вечерю в єго домі. Цїлий закутон був освічений ліхтарнями, повавішуваний хоругвами, забитий товпами цїкавих, що тиснули ся не лише на хідниках, не лише при решітцї Гвоздилиньского парку, але і на серединї улицї, по котрій безнастанно пересувались пишні карити і коляски, мягко стукаючи колесами і двзінко побрязкуючи підковами ситих і красних коний.

— На-а-бік, на-абік! — заєдно викрикували борадачі-візники з висоти своїх кізлів.

— Сказано: не пхай ся на середину улицї! — кричав сотний раз комісар полициї, що розщибав ся поміж людьми при воротах паркану. Жандарми! Зігнати публику на хідник, коли не слухає доброго слова!

— Даруйте, але то всьо цїкаве — відгризає ся в товпі якась шуба. — Такий празник на нашій улици, можна сказати, одинокий... А тут і поглянути не пускають?

— Ади, ади! В трех каритах самі ґенерали, в звіздах, в еполєтах — от-то Гвоздилин!

— А в тій — ось яка прибрана дама і на голові у неї живий птах — от комедия!

— Та що то! — Тут переїхали були дві товсті панї, певне купчихи — але брилянти у них як жар горять. Ну, то він нинї не аби який баль справляє!

— Чи ще! Для такої публики повинен же і баль бути порядний.... Таку публику не запросиш на кисилицю та на кашу!... Хе, хе!

І баль справдї був „порядний“.

На верху сходів, заставлених тропічними ростинами і осьвітлених електричною лямпою стояло двох синів господаря дому — Дмитро і Михайло Семеновичі, високі, широкоплечі, видні молоді люди — і стрічали гостий з поклонами і привітами, подаючи кождій дамі по китици, кождому молодому чоловікови по золотім жетонї. При входї в салю приймали гостий невістки Гвоздилина, обсипані брилянтами, а він сам, прибраний у фрак і білу кравату, дожидав гостий на серединї обширного сальону, стискаючи всїм руки, всїм кланяючись і стараючись сказати, що небудь приємного...

добрий. Проф. др. Ридиґер. Др. Ренцкий". Переведена в суботу операция була лише палїятивна. Болика не оперовано, а тілько утворено штучний провід межи кишками а жолудком, щоби дати хорому можливість приймати поживу.

— **Іспити кваліфікацийні** на учителїв шкіл народних перед комісиєю іспитовою в Станиславові розпічнуть ся дня 30-го вересня с. р. о 8-ій годинї рано. Подання треба вносити до дотичної комісиї іспитової найдальше до 20-го вересня.

— **Пос. Барвіньский** виїхав в недїлю рано до Люблини на всесловіньске віче, що відбуде ся 14-го вересня. На порядку дневнім віча стоять справи: Обговорене положеня політичного, справа розпоряджень язикових для Словінцїв і Хорватів, обговірка положеня Словінцїв в Каринтиї і Стириї, як також Хорватів на Побережу і ухвала резолюций.

— **Дирекция тов. обезпечень „Днїстер"** оповіщує: В середу, дня 15-го вересня с. р., яко в день пятилїтної річницї почину дїяльности Товариства взаїмних обезпечень „Днїстер", буде відправлена о годинї 7-ій рано в церкви Успенія Пресв. Богородицї Служба Божа за всяке пропшеніе, як також парастас за спокій душі бл. п. Теофиля Бережницкого, президента ради надзираючої і усопших функционарів товариства бл. п. Івана Медведского, Антона Стрільбицкого і Валерия Гулевича. По поводу тої річницї постановила також Дирекция товариства удїлити даток на церков в Городницї, повіта Городенка, котра була найпершим предметом обезпеченим в „Днїстрі". Дирекция наміряла також удати ся того дня в депутациї до Єго Еміненциї Кардинала Сильвестра Сембратовича, яко почетного Президента товариства, щоби зложити Єму свої желаня, але з причини Єго недуги відложила то на пізнїйше.

— **Чищене кирниць.** Львівский маґістрат видав приказ всїм властителям кирниць у Львові, щоби до місяця почистили їх і перевели точну їх десинфекцию. Хто не послухав би того приказу, переведе маґістрат з уряду очищене кирницї на копт властителя.

— **Дирекция „Народної Торговлї" у Львові** оповіщує: Маємо честь повідомити сим нашу Вп. Публику, що ми отворили чотирнайцятий склад „Народної Торговлї", а іменно в Борщеві, ідучи за покликом руских патріотів тамошної околицї. Склад сей заосмотрили ми в розличний добірний усилним нашим старанєм єсть і буде, щоби Вис. Пов. наших Гостий тамошної околицї у всїм товар по умірених цїнах і привітну услугу, а невдоволити. Дальшим нашим старанєм буде прийти в поміч нашим крамницям з цїнами гуртовими уможливити через те розвій нашого крамарства. Числячи на приклонність, з якою цїлий наш нарід відносить ся до нашої институциї від самого початку її заснованя, Дирекция „Народної Торговлї" має повну надію, що і сей новий склад в Борщеві стрітить ся з такою самою підпорою охрестного населеня, як і всї попередні склади. З тої причини звертаємо ся до наших патріотів-родимців, а особливо до Всечестного Духовеньства і просимо, щоби так власним приміром як і заохотою своїх громадян та знакомих причинили ся до правильного розвою сего нашого складу заосмотрюванем в нїм всїх своїх потреб. Звертаємось і до братств церковних, читалень і инших товариств з просьбою, щоби зволили підпирати наше дїло на кождім кроцї, бо лише від тої підпори залежати буде поводжене нашого складу. Торжественне посьвящене нашого складу в Борщеві відбуде ся дня 12 вересня с. р. о годинї 4-ій з полудня. — Дирекция „Народної Торговлї".

— **Видїл філїї „Просьвіти" в Тернополи** просить о уміщене слїдуючого оповіщеня: Ухвалою своєю з дня 3 с. м. постановив видїл скликати загальні збори на день 29-го вересня с. р. з слїдуючим порядком дневним: 1) Перед отворенем зборів відправить ся богослуженє о год. 10-ій перед полуднем за упокій бл. п. д-ра Івана Лошнева, бувшого голови філїї при виголошеню одвігнего слова. — По перерві слїдує отворене зборів о годинї пів до 2 з полудня з таким порядком: справоздане секретаря, справоздане касиєра, вибір нового видїлу і внесеня членів. Вкінци выступить відчит, до которого упрошено улюбленого д-ра Андрія Чайковского, адвоката краєвого з Бережан. З огляду на обставину, що збори скликають ся вже по раз третий, просить ся о численну участь. Місце, де збори відбудуть ся, подасть ся пізнїйше. — За видїл *Евстахий Цурковский* голова філїї „Просьвіти" в Тернополи.

— **Пригода на зелїзници.** Особовий поїзд з Ярослава, в Росиї, в'їхав передвчера на дворець в Москві з таким розгоном, що льокомотива вбила ся в стїну зелїзничого двірця. Поломані два вози товарові і один особовий. Десять осіб скалїчених.

— **Велику крадіж** дорогоцїнностий сповнено сими днями в Карлових Варах. В суботу вечером прибув там якийсь панок, що говорив ломаною нїмеччиною і винаймив в домі, в котрім на долї находить ся юбілерский склеп Йосифа Борского, безпосередно над склепом на першім поверсї комнату. В ночи провертїв новий льокатор в своїй комнатї поміст і спустив ся отвором на линві до склепу Борского. В недїлю рано найдено склеп цїлковито ограблений з дорогоцїнностий. Шкода виносить до 50.000 зр. а злодій пропав як камінь в воді.

— **Живцем згоріла** в Турині, в Італії, 72-лїтна старушка, ґрафиня Йосифина Веліс де Кастеллято. Від кухонного огня займила ся одіж на нїй, а що нїкого не було в мешканю, згоріла живцем.

— **Край без поліциї і арештів.** На острові Ісляндиї нема нї арештів нї поліцаїв і нїхто за ними не тужить. За тисячу років були там лише два злодії. Один, автохтон, украв був одно ягня, але судия сконстатував, що се він зробив з нужди, і одинокою карою було те, що його краяни знесли для него і єго родини домашне знаряде, вибудовали дім і подарували річи і цїле стадо ягнят. Другий злодій вкрав 18 вівцїв з користолюбивости; але що то був чужинець, то єго сейчас видалили з краю.

— **Померли:** О. Ант. Джевицкий, лат. парох в Ходорові, на удар серця; в Бернї моравскім др. Ернест Ректоржик, вислужений професор львівского университету, в 63-ім роцї житя.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Добрі ради.

Упорядкуйте хату на зиму!

— Найважнїйші роботи коло хати під зиму. Зима вже за плечима і пора тепер подумати о тім, щоби упорядкувати собі хату на зиму так, щоби в нїй було не лиш вигідно і тепло, але й здорово мешкати. Перша річ в тім, щоби хату знадвору за сухої пори добре понаправляти, позаліплювати всї шпари і направити відпавший тинк. В серединї треба хату не лиш обмести з порохів і паутиня, але також побілити свіжо. При сїй роботі треба зважати на то, щоби о скілько можна забезпечити ся від вохкости, а то можна зробити слїдуючим способом: Стїни знадвору і з середини по вибіленю і коли вапно вже добре висхло побілити (чи радше помастити) слїдуючою мішаниною: насамперед взяти на 1 лїтру води 300 ґрамів твердого мила, заварити і кипятком помастити тим цїлу стїну, котра буває

Рівно о 11-ій годинї скінчив ся приїзд гостий, роздали ся упиваючі звуки двох орхестр, скритих за зеленю цьвітів на терасї, що виходила в сад — і почали ся танцї. Танцюючі пари замигали і закрутили ся в вихрі вальця, то поблискуючи еполєтами і золотом мундурів, то яркостию дорогих одягів, то яснїючи іскрами дорогоцїнних каменїв. Нетанцюючі і неграючі розділялись в кружки, розміщуючи ся по кутах салї і поміж зеленю тераси, де були заставлені столи з розкішними перекусками і холодячими напитками.

— Ну, любезний — говорив один дуже поважний урядник з ордером Анни на шиї, обертаючись до якогось молодого панича, в краснім фраку, в сорочцї вишитій золотом і з моноклем в прижмуренім правім оцї — я не ожидав, що той ювілей замінить ся в якесь всеросийске торжество! Погадай: З архиєреїв, а прочого духовеньства і числа нема! Отець Порфирий визначив ся: порівнав Семена Гвоздилка з милосердним Самарянином! А відтак як пішли ті ріжні депутациї від всїх закладів і добродійних товариств — так навіть сьміх став чоловіка брати.... Навіть від товариства опіки над зьвірятами! Чорт знає, що таке!

— Так, так! Сьмій ся. А він таки добив ся свого — відповів панич. Іменований дїйстним тайним, совітником — тепер екселенция!

— Позволь, позволь! Іменований не він, а єго мішок! Колиб був у нас такий, то ми би давно....

Побіч в другім кружку, переважно купецкім іде розмова на иншу нуту.

— Нинїшне торжества, панове, — говорив один високий і сївий купець з двома медалями на шиї — то, можна сказати, наше спільне торжество... Видко, що правительство має намір заохотити нас приміром Семена Силича до пожиточної дїяльности в користь не лише всеросийскої торговлї, але і всеросийскої добродїйности...

— Ну, ти щось досить баламутно говориш, Ілїє Самсоничу! перебив єго сусїд, товстий бородач. Такого туза, як Семен Силич, куди не поверни, нїгде не затреш! У негож незвичайна сила духа.... Ось попиймо за него шампана! Чоловіче, подай-но нам холодного!

— А ось, мої панове — вмішав ся в розмову купців маленький, живий старець в темних очках і високій краватцї з запятою в нїй брилянтовою шпилькою — сила розуму у нашого Гвоздилина незвичайна і воля, можна сказати, зелїзна — а з млопцем не міг справити ся... Що той хоче, то й робить!

— Ти о Івані Семеновичу? — спитав сїдий купець. — В нинїшні часи не можна нїяк инакше, бо молодїж цїлком від рук відбила ся!

— Цїлком непонятна річ! — продовжав жовтенький старець. — Представте собі: кажуть, від тої пори, як він звідси виїхав до полку, не пише вітцеви нї слова, навіть гроший від него не бере, жиє в касарни з вояками.... А що?... Погадайте, що дїє ся батьківскому серцю?

— Щож? Здає ся, що й отець не дуже єму напрошує ся з грішми і з любовю.... Що з ним нинї вдієш?

— Ось Ілїї Семенича синок — вже не та птиця! — сьміючись замітив бородач. — Той не забуває на татуня: кождого першого присилає єму вексель — на два тисячі! Так, сусїдо?

Ілїя Семенич відвернув ся ся від бородача і замахав руками....

— А все таки, мої панове, — поучаючо замітив старець в темних очках — я готов того гуляку і лежня поставити висше як Івана Гвоздилина. Та-ж тут яка гордість, і яка жорстокість, мої панове!

Трохи дальше за осібним столиком два страшно задиханих танечників спішили чим скорше проковтнути подане їм мороженє, щоби знов вернути ся до танців.

— Нї, Дмитре, ти не розглядів гаразд! Очи у неї такі, що просто аж палять.... на скрізь тебе пронизують. Прекрасна! Але й не добра мусить бути.... Не хотів би я бути на місци її мужа.

— Ось чим він турбує ся! Я думав о чім иншім, милїйшім і думав в смутком. Вскорі попросять нас до вечері — і як здає ся вечеря буде знаменита. Сам Олівя буде розпоряджати. Хоче блиснути Наполеоньским сервісом! — Але ти представ собі, кілько дурниць наговорять за вечерею ті всї усаті головачі.... Га?

Товариш збирав ся щось відповісти єму, але роздали ся звуки мазурки — і оба стрімголов кинулись шукати своїх дами.

В тім часї, коли мазурка була в повнім розгарі і пари танцюючих з тупотом несли ся по помості з одного кінця салї в другий, а у великім шатрі, розкиненім в садї столи украшені зеленю і цьвітами, блестїли сріблом і сотнями свічок в високих, розкинених лїхтарях — на ювілейне торжество Гвоздилина явив ся ще один припізнивший ся гість.

Той гість приїхав не в каритї, не красними кіньми, а в дуже скромнім фіякрі. Заплативши візника коло воріт, він пішки пустив ся до ярко освітленого під'їзду, з котрого доносили ся звуки музики і оживлений говор веселячих ся гостий Семена Силича. Але той новий припізнивший ся гість Гвоздилина був одітий не попразничному — в войсковій шапці з червоною обвідкою; в плащи накиненім поверх сурдута. Він ішов немов би на забаву

в зимі вохка. Мастити треба щіткою так само як би білило ся, потягаючи щіткою з гори в долину раз коло разу. По 24 годинах, коли та помастка висхне (а на дворі підчас тої роботи повинно бути тепло і сухо) бере ся на 4 літри теплої води і розпускає ся в ній 200 ґрамів алуну і мастить ся щіткою по милї. Коли по 24 годинах і алунова помастка висхне, можна ще раз помастити милом, а по тім знов так само алуном. Чим більше вогкі бувають стіни, тим більше разів треба їх мастити милом і алуном і то так само з надвору як і з середини. Дальше, треба понаправляти дах і стріху та пообтикати, взглядно позаправляти всї діри і шпари, щоби підчас осїнних дощів не затїкало і щоби на поді не навіяло снїгу. Треба добре оглянути піч, чи не треба дещо понаправляти, а при сїй нагоді незабути і на комин, щоби опісля в зимі не курило ся. Вікна треба завчасу оглянути і не лишити в них збитої шиби, а відпавший кіт від шиб треба заступити новим. Вікна треба на зиму або пообтикати т. зв. валочками, або обліпити ґіпсом, або просто лиш вапном з піском, до чого добре єсть ще додати трохи житної муки. Треба також оглянути двері і зробити, що потреба, щоби они приставали та позаліплювати в них всї шпари. Наконець треба обчистити і обмити всю знадобу в хатї, незабуваючи при тім на очищенє хати з таких комах як таргани і блощиції

— Сїянє озимини. При сїяню озимини треба зважати: 1) на то, коли сїяти; — 2) як глубоко сїяти. Передовсїм треба на то зважати, щоби озиме збіже мало час перед зимою добре розкорінити ся. З сего взгляду лїпше сїяти вчасно. При пізнїй сїйбі не творять ся бічні пагінцї і длятого треба густїйше сїяти, коли не хоче ся, щоби збіже з весною було за рідке. Коли же знов хоче ся вигубити деякі шкідники збіжеві, то лїпше сїяти пізно. За вчасно не добре сїяти, бо збіже занадто розросте ся, а відтак в зимі під снїгом тим легше випріє і зігниє. На легкім, пухкім а сухім ґрунтї треба сїяти глубше, як на тяжкім і вохкім; на сім послїднім треба сїяти мілче. Коли пора тепла і суха, лїпше сїяти глубше; коли же на дворі мокро, треба сїяти мілче. Чим більше і грубше зерно і чим твердша на нім лупинка, тим глубше треба сїяти; чим зерно менше і делїкатнїйше, тим мілче. Взагалї мусить господар при сїяню озимини все добре розважити і вибрати відповідний час до сїяня; не сїяти коли небудь, може лиш длятого, що єсть час на ту роботу, або що прецї конче треба колись засїяти, отже все одно коли.

— Як мід переховувати. Мід найлїпше переховувати в поливаних горшках або слоях, котрі треба лиш вкрити, щоби в них чого не нападало. Декотрі пасїчники наливають на мід верству чистого воску, так щоби він закрив весь мід. Ще лїпше — обвязати горшки перґаміновим грубим папером. На більшу скількість меду можна уживати дубових бочок, але, — коли б можна — найлїпше казати собі зробити з грубших як звичайно клепок, бо мід через дерево перетїкає, тим більше чим оно тонше. Длятого добре єсть перед зливанєм меду до бочки добре єї в серединї вивоскувати чистим воском, через що позатикають ся в бочцї всї хоч би й найменші дірочки. Для домашного ужитку таки найлїпше пряттати мід у великі склянні або камінні добре поливані слої. В бляшанних пушках не добре держати мід через довший час, бо бляха ржавіє і мід стає недобрий.

— Нафта на підпал. Иноді, особливо служницї та кухарки уживають нафти на підпал, зливають нею тріски і підпалюють. З того буває нераз нещастє, бо нафта бухне і що найменше попарить руки. Коли вже конче хоче хтось ужити нафти на підпал то зробити так: набрати на бляшанну ложку мілкого попелу з дерева, налляти на то нафти і зробити густе тїсто, та поставити єго під тріски і підпалити. Попіл буде тогди горіти і не буде небезпечности вибуху.

— Кіт до порцеляни. Порцеляну кітує ся т. зв. „сіндетиконом“ (мішаниною цукру, гашеного вапна і каруку), котрий купує ся вже готовий; але можна зробити собі і слїдуючий кіт: Бере ся чистого алябастрового паленого ґіпсу (можна иноді дістати в аптицї) 4 части, чистої арабскої ґуми 1 часть все в мілкім порошку і мішає ся добре разом. Саме перед клеєнєм порцеляни додає ся до тої мішанини трохи води (не богато) і робить ся густу мішанину, котрою тоненько мастить ся береги збитої посудини і звязує ся єї. По 10 до 12 годинах кіт держить вже добре.

— Щітку від волося очистити можна слїдуючим способом: розпускає ся трохи соди в теплій водї в неглубокій мисочцї і вкладає ся в ню щітку щетиною так, щоби дерево не замочило ся. По якімсь часї виймає ся щітку і сушить ся на воздусї. Лиш коли би щітка була дуже забита волосєм і брудом, треба єї ще легко терти до руки і вичесати чистим гребенем. Можна також чистити ґрисом або мукою: помежи щетину насипає ся ґрису або муки і так лишає ся на якийсь час а відтак вичісує ся: ґрис із щітки гребенем.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 14 вересня. Під проводом секцийного радника Кляйна відбула ся вчера в міністерстві судівництва конференция урядників судових, призначених на інструкторів канцелярийних. Они будуть покликані до помочи начальникам судів в устроєню судової канцелярії після нових вимогів і в переведеню внутрішного порядку дїяльности. Конференция буде і нинї тревати.

Тотіс 14 вересня. Оба цїсарі були на полях маневрів до полудня. Вертаючих витало пасслєнє з великим одушевлєнєм.

Константинополь 14 вересня. Вчера відбула ся конференция амбасадорів в справі грецко-турецких переговорів. Вислїд конференциї ще не звістний.

а за ділом. Коли війшов в під'їзд і скинув плащ на руки портиера, той поглянув на него скоса і навіть з якимсь зачудованєм.

— Вам кого треба? — спитав, оглядаючи від ніг до голови дужу стать войскового, що поволи і не спішачись пригладжував малою щіточкою волосє перед зеркалом.

— Семена Силича Гвоздилина! — відповів войсковий.

— Тепер їх не можна ніяк бачити — рішучо заявив портиер.

— Донеси зараз, що їх хоче бачити полковник жандармериї — в дуже важній справі.

— Будьте ласкаві до комнати — сказав заклопотаний портиер. — Я скажу синови господаря, а там вже они самі....

І впровадивши полковника в передну, він віднайшов Дмитра Семеновича і викликав єго до полковника.

— З ким маю приємність говорити? — спитав полковник, підходячи до Дмитра Семеновича, що з зачудованєм оглянувши полковника, поспішив єму представити ся.

— Значить ви — син Семена Силича?

— Старший син — потвердив Дмитро Семенович.

— Перекажіть-же вашому батькови, що я конечно мушу єго бачити і то зараз.

— Так, так! Але справдї я не знаю.... Бою ся полохати вітця.... До тогож гостї, ювілейне торжество.... розумієте....

— Розумію всьо, але мушу виповнити вложене на мене порученє, а до того зараз! Вірте, що то менї дуже немило, але то в інтересї вашого вітця....

— А не можу я переказати єму того?

— На жаль, я не маю права говорити вам то, що повинен сказати лично Семенови Силичеви.

— Га, то нема що робити, я зараз прикличу вітця.

І Дмитро Семенович, змішаний і занепокоєний поспішно відійшов. За десять мінут попросили полковника на гору і він бічними сходами пішов до малої комнатки коло кабінету.

Мінуту опісля до тоїже комнати увійшов і Семен Силич у фраку і білій краватцї, з Володимирским хрестом на шиї. Він високо держав голову і твердо ступав; на єго лици видко було скорше зачудованє, як занепокоєнє.

Підійшовши до полковника він простягнув єму руку і вказав на канапку коло себе.

— Дуже жалую, що мушу в день вашого сьвята принести вам неприятну вість... дотично вашого сина....

Семен Силич дрогнув і скоро спитав:

— Умер, чи що? Говоріть просто....

— Н-н-нї, не то.... А ось зволїть самі перечитати. Менї велїли показати вам ту телеґраму.

І він подав Семенови Силичеви синю картку, на котрій той не розбираючи страшний зміст слів перечитав таке:

„Рядовий Н—ского драґуньского полку, Іван Гвоздилин, при кінци минувшого тиждня, відданий военному судови обжалований о скритоубийство штабового ротмістра Двукраєва. Присутність вітця необходима“.

Гвоздилин випустив депешу з рук і нїчого не розуміючи, не довіряючи самому собі, поглянув питаючи на полковника.

Він замітив в єго лици співчутє.

— Можу вам дати одну раду — сказав полковник — беріть окремий поїзд і їдьте сейчас.... То справа дуже поважна.

(Дальше буде.)

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Скольогс тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червнядо 31 серпня лише в недїлї і сьвята.

За редакцию відповідає: Адам [illegible]

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.